

Наталія КОРОЛЬ

*викладач Львівського державного коледжу легкої промисловості,
Київського національного університету технологій та дизайну,
пошукувач ЛНАМ*

**НАРОДНІ ТРАДИЦІЇ В МОДЕЛЮВАННІ
ДИТЯЧОГО ОДЯГУ: ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД
УКРАЇНСЬКИХ ДИЗАЙНЕРІВ**

Анотація. *Стаття присвячена вирішенню проблематики інтерпретацій народних традицій у моделюванні дитячого одягу. Зокрема, окреслено етапи звернення до народних традицій у творчості українських дизайнерів костюму другої половини ХХ ст., розглянуто впровадження народних традицій у масове виробництво одягу для дітей у 70-80-х рр. ХХ ст. Також автор окреслює шляхи розвитку етнотрадицій у моделюванні дитячого одягу в незалежній Україні 90-х рр. ХХ — початку ХХІ ст., вказуючи, що здебільшого майстри високої моди в сучасній Україні апелюють до інтерпретацій народних традицій у ансамблях дитячого святкового одягу, натомість меншою мірою це стосується повсякденної дитячої моди.*

Ключові слова: *етнотрадиції, інтерпретації, моделювання дитячого одягу, історичний досвід, українські дизайнери.*

Постановка проблеми. Терміни “етнодизайн”, “етно-стиль”, “етномода” набули особливої актуальності в моделюванні костюму в другій половині ХХ ст. З одного боку — це об’єктивний процес, обумовлений прагненням окремих етносів, культур, народів до самоідентифікації в періоди національного відродження, з іншого — вплив на процеси модної індустрії знакових дизайнерів високої моди, таких як Ів Сен Лоран, Жан-Поль Готье чи Джон Гальяно, чії колекції, інспіровані народним мистецтвом певних регіонів і етносів, стали зразками для наслідування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Публікації багатьох фахівців останнього десятиліття висвітлюють більшою чи меншою мірою формування та вплив на дизайн одягу традицій українського народного мистецтва, зокрема, національного костюму. Етнографічний підхід до вивчення дизайну одягу ма-

ють роботи Т. Ніколаєвої, Т. Кари-Васильєвої, Р. Захарчук-Чугай, Г. Стельмашук, З. Васіної, О. Цимбалюк, О. Федіни та інших. Вітчизняна бібліографія робіт з дизайну дитячого одягу, загалом, залишається незначною та опосередковано представлена працями Ю. Легенького, Л. Ткаченко, І. Баннової, З. Тканко, Н. Чуприни, Л. Дихнич.

У працях М. Селівачова, Т. Кари-Васильєвої, З. Тканко, О. Тканко, О. Коровицького та інших розглядаються певні теоретичні та історичні аспекти проблеми орнаментики і народної вишивки. Проте обсяг матеріалу, що підлягає вивченню, настільки значний і різноманітний, що проблематика не втрачає актуальності.

Формулювання цілей статті. Становлення української модної індустрії припадає на останнє десятиліття ХХ — початок ХХІ століття. Однією з найважливіших проблем вже на початковому етапі розвитку цієї галузі стало дослідження впливу на моду традицій народного мистецтва. Численні публікації тогочасних фахівців містять важливу історико-мистецтвознавчу інформацію. Наша стаття присвячена досконалішому висвітленню цього питання.

У моделюванні костюму в Україні звернення до народних традицій здебільшого завжди пов'язане з вирішенням проблематики самоідентифікації, зверненням до глибинних надбань вітчизняної культури для збереження національних традицій. Відтак, ще на початку ХХ ст. українські художники, дизайнери через призму народного мистецтва окремих регіонів України намагалися вводити в «модний» одяг елементи традиційної вишивки, ткані орнаменти чи писанкові мотиви в декоруванні тканин, як це, наприклад, робили сестри Кульчицькі. На шпальтах часописів “Наша хата”, “Жіноча доля” у 20-х — 30-х рр. ХХ ст. публікувалися роботи цих художниць. Впливи народного мистецтва проявились у творчості вишивальниці Н. Левицької, яка працювала в ремісничій майстерні с. Клембівка, що на Київщині [1, 37]. Форми народного строю успішно інтерпретували у своїх колекціях щоденного одягу радянські конструктивісти 1920-х рр. Всесвітня виставка декоративного мистецтва в Парижі 1925 р. приносить визнання роботам ху-

дожниць Н. Ламанової та Є. Прибильської, які отримали “Гран прі” за розробку національних мотивів у сучасному одязі [2, 16].

У системі розвитку індустрії моди в Радянському Союзі після Другої світової війни народним традиціям у моделюванні костюму “братніх народів” відводилася певна роль у формуванні синтетичного образу “радянської людини”. У роки політичної “відлиги” українські дизайнери мали змогу звертатися до традицій народного мистецтва більшою мірою.

На початку 1960-х років модельєри децю відійшли від народних традицій, зосередивши більше уваги на одязі промисловому. Це явище було короткочасним. Тенденції моделювання за традиціями народного костюму в Україні у 1950-1960-х роках властиві загалом і іншим видам декоративно-ужиткового мистецтва: середина 1950 — початок 1960-х років — незначне використання національної спадщини, кінець 60-х — активізація в роботі з народними джерелами [3, 35]. Однак, характерним залишилося наслідування швидше зовнішніх ознак костюму без врахування функцій одягу, технологічних особливостей виробництва тощо.

Від кінця 1960-х — початку 1970-х років зацікавлення до народної спадщини зростає, що пояснюється активізацією наукових досліджень, відродженням етнокомплексів, зростанням національної самосвідомості в населення. Утверджуються в Україні різні школи моделювання, однак тема традицій стає провідною. Художники беруть участь у багатьох міжнародних виставках, зокрема в Софії (1975 р.) на виставці “Традиції і мода” можна було спостерігати роботи модельєрів з різними “тлумаченнями” традицій — від архаїчних “зліпків” до творчого переосмислення рафінованих моделей [4, 67].

Від 70-х років ХХ ст. “народна тема” або “фольклорний” стиль у світовій моді утверджується через пошуки та невдачі. Заслуга в цьому і славетних французьких дизайнерів високої моди, зокрема Ів Сен Лорана, який вперше широко ввів цей стиль у повсякденний жіночий гардероб [5, 17].

Розвиток українського моделювання костюму 1970-х років позначений кількома векторами розвитку: ремінісценцією естетики попереднього періоду та пошуком нових форм образно-

декоративного вирішення. У зазначений період зберігається роль вже раніше заснованих Будинків моделей: провідні дизайнери надалі продовжували співпрацю з цими установами, оскільки саме в такому форматі можна було здійснювати активну промоцію своїх колекцій. Художники-модельєри розробляють перспективні моделі, виставкові колекції, які створюються з урахуванням важливості проблеми творчого засвоєння народного досвіду, місцевих особливостей, можливостей промисловості, а також перспектив розвитку багатовікових традицій. Ця проблема стала основою для зближення фахівців різних напрямків, зокрема етнографів, мистецтвознавців, художників-модельєрів, технологів; активно співпрацюють науково-дослідницькі, академічні та навчальні інститути, будинки моделей, фабрики та музеї [6, 161]. До прикладу, варто згадати колективну працю під редакцією М. Чарновського “Мистецтво оновленого краю”, у контексті якої розглядає діяльність Львівського Будинку моделей і, зокрема, роботи М. Токар [7, 120]. Автор відзначає оригінальну й самобутню образно-конструктивну форму та увиразнену специфічним чином стилізованими декоративними мотивами, що передбачали імітування засад вирішення квіткових мотивів в українському народному ткацтві та вишивці святкових строїв західного регіону України. З іншого боку, моделі М. Токар були орієнтовані на застосування етностилістики в контексті святкування чи урочистих подій [8, 66].

Загалом, діяльність українських Будинків моделей у 1970-х рр., безперечно, належить до виняткової категорії культурно-мистецьких явищ, адже її вимір є більш визначним і ширшим, аніж естетика чи суспільний феномен. Сутнісно жодна інша творчість не існує на такому перетині антропності, соціальної самоідентифікації та візуальної виразності. Адже в той період дизайнери максимально акцентували, що костюм може трансформувати людину на твір мистецтва, що до певного часу взагалі було складно пов'язати творчими практиками, однак творчість львівських модельєрів демонструє візуалізацію цього концепту. Особливості сучасної моди корегуються численними факторами, завдяки або всупереч яким формуються обра-

зи сучасників, відображається дух постмодерністичної, украї динамічної епохи. Аналізуючи творчість провідних світових і українських модельєрів 1970-х рр. можна виокремити серію мотивів, що постійно інтерпретуються та фіксують ключові магiстралі розвитку естетики костюму, діапазон яких настільки широкий, що передбачає і певний конструктивiзм, і етноiнспiрації. У цьому розмаїтті, наприклад, Л. Авдеева обрала інтерпретацію класичних образів, і всі її колекції, що демонструвалися на українських і закордонних показах мод, свідчать, що цей підхід є позачасовим за своєю актуальністю [8, 69].

Тож можна стверджувати, що особливості iнспiрації етно-мотивів у 1970-х рр. репрезентували кращі здобутки творчого пошуку українських модельєрів, для якого не існували межі, пов'язані з модною індустрією, а превалював вільний експериментаторський процес залучення візуальних знаків регіональних народних традицій декоративно-ужиткового мистецтва.

У 1980-х рр. увага художників зосереджується і на зовнішніх особливостях народного костюму (яскравому декорі, крої, зручному й простому, композиційній завершеності, функціональності, що відповідає призначенню, способу життя сучасної людини), і на його внутрішньому вираженні через естетичні смаки, мораль народу. Для 80-90-х років властива відмова від виразних зовнішніх проявів композиційного вирішення народного костюму (багатства декору, яскравості, багатшаровості). Художники прагнуть досягнути щодо сучасної моди закономірностей, закладених в основу національного мистецтва, народного моделювання зокрема. Таким чином, 1990-ті роки у "фольклорних" напрямках моди визначають потяг до простоти, виразної пластики форми, її частин, декоративних обмежень, чітких конструкцій та пропорцій з акцентом на чистих кольорах [9, 38].

Які ж особливості розвитку національних традицій в моделюванні дитячого костюму в контексті загального історичного розвитку української моди ХХ ст.? Насамперед слід окреслити проблематику співзвучності процесів розвитку дитячої моди загальним тенденціям, а також ареалу та специфіці використання народних традицій у дитячій моді.

На українських теренах серед різних суспільних прошарків суспільства до ХХ ст. не поставала проблематика окремішності розвитку стилістичних особливостей дитячого костюму: одяг дітей повторював усталені форми та декор комплексів одягу для дорослих, часто дитячий одяг зшивали чи перешивали вже з готових фрагментів костюму для економії коштів, що відповідно знижувало його естетичну цінність. Відтак, використання народних традицій прямим чином відображалось в дитячому одязі сільських верств населення за допомогою збереження традиційних матеріалів і фрагментів декору відповідно до функціональних вимог. Серед міського населення України на початку ХХ ст. більшою мірою поширювалися загальноєвропейські стилістичні тенденції в моделюванні костюму, що відповідно зменшувало роль народних традицій і в костюмах для дорослих, і в дитячому одязі.

Відтак, наслідуючи зразки, запозичені з паризьких і віденських модних часописів, українські кравці початку ХХ ст. обмежувалися лише введенням прямих цитат з нескладних візерунків традиційних вишиванок у комплекти дитячого одягу, здебільшого святкового, або ж для декорування дитячої білизни. Так, на теренах Галичини, у Львові на початку ХХ ст. діяло кравецьке товариство “Труд”, у якому успішно працювали майстерні з пошиття суконь (дитячих і жіночих) та майстерня дитячої білизни. Окрім того, що в майстернях наслідували кращі здобутки західноєвропейської моди, основна увага зосереджувалася на збереженні традицій “народної ноші” у колі міського населення, й дітей зокрема. Збереження народних традицій і пряме відтворення форм і декору народного костюму особливо було актуальним серед спортивної молоді в скаутських організаціях патріотичного спрямування, зокрема на святкових вечірках молодь “Пласту” обов’язково одягала традиційні строї. Це, у свою чергу, сприяло не стільки розвитку нових тенденцій у дитячій моді, як збереженню та прямому цитуванню форм народного мистецтва [10, 167].

Складна економічна ситуація на теренах Радянської України 20-х рр. не сприяла розвитку масового виробництва одягу для дітей. Українські дизайнери конструктивістських течій

у моделюванні одягу не виокремлювали специфіку розвитку стилістичних тенденцій дитячого костюму. Окрім тези “функція — конструкція — форма”, у дитячому одязі відбувалася певна уніфікація, стандартизація форм, нівелювалися стилістичні відмінності в дівчачому та хлопчачому дитячому одязі, хоча в комплектах святкового одягу для дітей неодмінним доповненням ставали декоративні вишивані вставки з нескладним візерунком. Незалежно від об’єктивних чинників розвитку модних тенденцій радянське економічне планування пропонувало розвиток моди на п’ятирічці, окреслюючи певний асортимент виробів, їхню майбутню кількість і якість.

Але в процесі поступового становлення стабільної економічної ситуації після Другої світової війни формується розлога система планового конструювання та впровадження в промисловість актуальних зразків дитячого одягу. Науково-конструкторські бюро та створені в 50-х рр. ХХ ст. будинки моделей проводять диференціацію моделювання дитячого одягу за призначенням: святкові костюми, повсякденний одяг, спортивний одяг, шкільна форма, виокремлюючи специфічні характеристики комплексів.

Особливо позитивним у моделюванні дитячого одягу було безпосереднє впровадження нових конструкторських розробок дитячих костюмів у промислове швейне та трикотажне виробництво. У 70-х рр. ХХ ст. в Україні діяло близько 30-ти підприємств з пошиття дитячого одягу, а в м. Дніпропетровськ відкрито спеціалізований Будинок моделей дитячого одягу. Колекції дитячого одягу успішно проектували та впроваджували в промислове виробництво студенти та випускники кафедр моделювання одягу Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва (сьогодні Львівська національна академія мистецтв), Київського інституту текстильного виробництва та багатьох інших навчальних закладів.

Паралельно до розвитку загальних тенденцій художнього конструювання одягу в Україні, певні введення етнічних мотивів у дитячу моду пов’язують з періодами так званої політичної “відлиги” у 1960-х рр. для національної самоідентифікації та продовженням моди на “етно” 1970-х рр., причому вперше в іс-

торії української моди традиції народного костюму не лише цитують, а й творчо інтерпретують на сучасному ґрунті [11, 286].

Так, основою моделювання верхнього одягу стають форми гуцульських сердаків, чуг, активно впроваджуються натуральні вовняні матеріали, лляне та конопляне волокна (особливо для дитячого одягу). Колекції святкового дитячого одягу за народними мотивами пропонують відомі українські модельєри Михайло Білас, Герц Мепен. Причому не лише на подіумах, а й широко впроваджують комплекти дитячого одягу за народними мотивами в промисловість.

Від 1970-х років “народна тема” або “фольклорний” стиль утверджуються у світовій моді. Складові форми українського традиційного строю — сорочки-вишиванки, торбинки-тайстри, кожушки, сердаки — органічно вписувалися в загальноєвропейські модні тенденції і ставали неодмінною складовою сучасного костюму.

У моделюванні дитячого одягу народні елементи першочергово виступали в декоруванні тканин — нескладні геометричні мотиви, запозичені з гуцульської різьби по дереву, плахтові картаті візерунки для пошиття поясного та верхнього одягу, та уніфіковані форми народного строю — широкі штани-шаровари, жилети-сердаки тощо. Часто художники-модельєри пропонували для декорування дитячого одягу найрізноманітніші аплікації, інспіровані орнаментикою, запозиченою з традиційних народних розписів з яскравим колоритом і тональним контрастом.

Для впровадження етноелементів у тогочасний стрій у 1970-80-х рр. успішно працювали низка підприємств-фабрик художньої вишивки (“Винничанка”, “Україна” (Харків), “Полтавчанка”, “Гуцульщина” (м. Косів), ім. Жанни Лябурб (Одеса та ін). Активно в дитячу моду почали впроваджувати наукові розробки соціологів, психологів, мистецтвознавців з урахуванням анатомічних вікових, психологічних і образно-художніх особливостей моделювання дитячого одягу.

Від 80-х років ХХ ст. науковий підхід до “планування” дитячої моди в СРСР і в Україні зокрема став панівним. Відтак, у проектуванні дитячих модних ансамблів почали враховувати функціональні, гігієнічні норми, специфіку психології кольору

тощо, що активно вирізняло дитячу моду від моди для дорослих. У декоруванні дитячого одягу активно пропагували міфологічних, казкових героїв, улюбленців дитячих казок, близьких за сприйманням для кожної дитини. Дещо послабили використання етнічних народних мотивів у моделюванні одягу для дітей 1980-90-х рр. символи поп-культури — герої коміксів і мультфільмів, що також були зразками для наслідування серед дитячої аудиторії, хоча «вони подобаються дітям, будять в них допитливість, стимулюють фантазію дитини і навіть бажання відобрати казкових персонажів, наслідувати представників зрозумілих для дітей професій [12, 270].

Еклектичні напрямки моди 90-х рр. ХХ ст. з поєднанням історизму, деконструкції, етнодизайну та футуристичного мінімалізму відобразилися також на загальному характері розвитку дитячої моди, співзвучній загальній індивідуалізації модних образів. У перші роки незалежності України, на початку 90-х рр., як загалом у моделюванні одягу, так і в розвитку дитячої моди можна простежити певний сплеск індивідуалізму, що прийшов на зміну масовим модним тенденціям з виокремленням індивідуальної творчої манери дизайнера, авторською модою, що принесло вагомий позитивні результати в розвитку сучасної моди в Україні [5, 20].

Так, особливість спортивного стилю 2000-2001 рр. полягає в тому, що він інколи виступає не в чистому вигляді, а змішується з мотивами наукової фантастики або ж з фольклорним стилем, який знову відроджується в моді. Модні еклектичні образи створюють контрастним поєднанням спортивних функціональних форм і етнічних оздоблень або форм, характерних для народного одягу, і нових “технічних” матеріалів”. Індивідуалізація, притаманна дорослій моді, помітна певною мірою і в дитячій. Це проявляється в новій манері формування гардеробу. Найбільший інтерес становлять не повні ансамблі чи комплекти, а окремі вироби й предмети, що створюють широкі можливості для комбінування.

На жаль, негативним наслідком порушення усталеної системи моделювання дитячого одягу в Україні у 90-х — на початку 2000-х років були втрачені зв'язки дизайнерів з масовим

виробництвом, особливо в пошитті дитячого одягу, що негативно відобразилося на впровадженні модних тенденцій дитячої моди серед широкого кола споживачів [13, 54].

Відтак, можна виокремити два незалежні вектори розвитку дитячої моди в сучасній текстильній індустрії: масове виготовлення дитячого одягу на текстильних підприємствах і комбінатах та індивідуальна авторська мода для дітей, яку пропонують провідні українські дизайнери О. Караванська, О. Богуцька, Л. Пустовіт та ін. Так, тенденції розвитку дитячої моди та трансформацію народних мотивів у дитячих святкових і повсякденних ансамблях упродовж останнього десятиліття пропонує О. Караванська, зокрема, створивши успішний бренд O. Kids, тобто лінію одягу для дітей. Дизайнер пропонує індивідуальний підхід до естетичних критеріїв проектування дитячого костюму з урахуванням одночасно загальних модних тенденцій, що панують у моді, та специфіки дитячого одягу, що вирізняється зручністю, простотою та багатофункціональністю, причому специфіку народних традицій у моделюванні дитячих святкових ансамблів О. Караванська вбачає у творчій інтерпретації форм і декору традиційного українського вбрання, перекроюючи форми традиційних українських сердаків, жупанів, свит і оздоблюючи їх вишуканим вишиваним декором [14, 19]. Особливою ошатності ансамблям дитячого святкового одягу від О. Караванської надає використання якісних натуральних матеріалів, зокрема високоякісного вовняного трикотажу, шовків, миткалю тощо [15, 55].

Загалом, майстри високої моди в сучасній Україні здебільшого апелюють до інтерпретацій народних традицій у ансамблях дитячого святкового одягу, натомість меншою мірою це стосується повсякденної дитячої моди.

Певні цитати, зокрема традиційну українську вишивку, активно впроваджують у промислове трикотажне виробництво дитячого одягу невеликі текстильні підприємства, зокрема трикотажна фабрика м. Бровари (Київщина), виготовляючи дитячі святкові сорочки, жупани тощо. Але технологи, дизайнери підприємств обмежуються лише копіюванням декору традиційної української вишивки, не трансформуючи народ-

них первозворів.

Відтак, актуальним завданням у розвитку народних традицій в сучасній українській дитячій моді вважаємо налагодження активної співпраці між художниками-професіоналами, що пропонують якісну інтерпретацію традиційного мистецтва в сучасному дизайні та текстильними підприємствами, що можуть піднести на новий якісний рівень масове виготовлення модного дитячого одягу.

1. Історія декоративного мистецтва України: У 5 т. Т. 4. / [Гол. ред. Г. Скрипник]; НАН України, ІМФЕ ім. М.Т. Рильського. — К. : Щек, 2011. — 512 с. 2. *Тканко З.* Моделювання костюма в Україні ХХ століття / *З. Тканко, О. Коровицький.* — Навч. пос. — Львів : Брати Сиротинські, 2000. — С. 16. 3. *Сидорович С.* Використання в сучасному одязі елементів традиційного вбрання / *С. Сидорович // Народна творчість і етнографія.* — 1963. — № 2. — С. 35-48. 4. *Козлова Т.В.* Моделирование и художественное оформление женской и детской одежды / *Т. Козлова, Л. Рывтинская, З. Тимашева* / [под ред. *Т.В. Козловой.* — М. : Легпромбытиздат, 1990. — 320 с. 5. *Тканко З.* Українська мода у світовому контексті / *З. Тканко // Альманах 95-96. Мистецький наук.-поп. Ілюстр. щорічник.* — Львів : Брати Сиротинські і К, 1997. — С. 16-23. 6. *Галкіна Н.* Одяг / *Н. Галкіна // Нариси з історії українського декоративно-прикладного мистецтва.* — Львів : Вид-во Львів. ун-ту, 1969. — С. 161-167. 7. *Чарновський О.* Декоративно-прикладне мистецтво / *О. Чарновський // Мистецтво оновленого краю.* — К. : Мистецтво, 1979. — С. 119-172. 8. *Костельна М.* Локальна специфіка відображення етномотивів у колекціях дизайнерів українських будинків моделей 1970-х років / *М. Костельна // Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку. Наук. записки Рівненського держ. гуманіт. ун-ту.* — 2013. — Вип. 19 (1). — С. 66-69. 9. *Костельна М.* Діяльність українських будинків моделей одягу в 60-80-х рр. ХХ ст.: концепції розвитку модних тенденцій / *М. Костельна // Вісник ЛНАМ.* — Львів : ЛНАМ, 2013. — Вип. 24. — С. 37-48. 10. *Тищенко В.* Використання народних традицій у сучасному дитячому костюмі. Народний костюм як виразник національної ідентичності / *В. Тищенко // Збірн. наук. праць за ред. М. Селівачова.* — К. : ТОВ "ХІК", 2008. — 310 с. 11. *Тканко З.* Мінімалізм і геометрія форм одягу в моді України 1960-х років / *З. Тканко // Вісник ЛНАМ.* — Вип. 22. — Львів : ЛНАМ, 2011. — С. 284-291. 12. *Литвина Л.М.* Моделирование и художественное оформление женской и детской одежды / *Л.М. Литвина, И.С. Монидова, Л.Ф. Турчановская.* — 2 изд., исправл. и доп. — М. : Легкая индустрия, 1972. — 270 с. 13. *Білевич А.Ю.* Систематизація

складових компонентів українського національного костюма для дітей / А.Ю. Білевич, Ю.В. Плішка // Легка промисловість. — 2007. — № 2. — С. 54-65. **14.** Матюнина В.И. Направление моды в детской одежде на 2000-2001 гг. / В.И. Матюнина // Швейная промышленность. — 2000. — № 3. — С. 18-21. **15.** Николаева Т.І. Дослідження розвитку асоціативного підходу до проектування дитячого одягу / Т.І. Ніколаєва // Легка промисловість. — 2006. — № 4. — С. 48-49, 2007. — № 1. — С. 54-69.

Annotation

Natalia Korol. The folk traditions in the children's fashion design: the historical experience of the Ukrainian designers. This research is devoted to the decision of a problematic interpretation of the national tradition in the children's fashion design. In particular, the stages of folk traditions are outlined in work of the Ukrainian designers of a suit of the second half of XX century, applying of the folk traditions into the mass clothing industry for children in 70-80th of XX century is considered. The author outlines the ways of development of ethno traditions in the children's fashion design in an independent Ukraine in 90th of XX and at the beginning of XXI century, emphasizing that the masters of high fashion in the modern Ukraine appeal mostly to interpretations of the folk traditions in the ensembles of children's festive clothing, but it touches less upon everyday children's fashion.

Key words: ethno traditions, interpretations, children's fashion design, historical experience, Ukrainian designers.

Аннотация

Наталья Король. Народные традиции в моделировании детской одежды: исторический опыт украинских дизайнеров. Статья посвящается проблематике интерпретации народных традиций в моделировании детской одежды. В частности, определены этапы обращения к народным традициям в творчестве украинских дизайнеров костюма второй половины XX в., исследовано внедрения народных традиций в массовое производство одежды для детей в 70-80-х гг. XX в. Также определены пути развития этнотрадиций в моделировании детской одежды в независимой Украине 90-х гг. XX - начала XXI в., Указывая, что в основном мастера высокой моды в современной Украине апеллируют к интерпретациям народных традиций в ансамблях детской праздничной одежды, а в меньшей степени это касается повседневной детской моды.

Ключевые слова: этнотрадиции, интерпретации, моделирование детской одежды, исторический опыт, украинские дизайнеры.